

## Coi Chờng: Xe Bus Không An Toàn!!!



Hôm nay mình đứng đợi xe bus 09 điềm Tràng Thi gần bệnh viện Việt Đức. Có 2 người lạ mặt, người đàn ông khoảng 30 tuổi, cao 1m70, da hơi ngăm đen, tay trái có xăm hình con rồng; người phụ nữ trung niên chắc hơn người đàn ông này khoảng vài ba tuổi, da trắng, đội mũ bèo tím.

Lúc cùng đứng đợi xe bus thấy 2 người này nói chuyện với nhau về khá là thân mật. Rồi đứng 1 lúc xe 02 và 45 đều đi qua vài lần mà vẫn chưa thấy xe số 09. Có 1 bác hỏi mình

- Cháu ơi ở đây có xe 09 về Cầu Giấy chứ?

Mình cũng chỉ trả lời "Vâng ạ" cho xong. Vì tính mình trước giờ chưa

bao giờ thích làm quen hay nói chuyện với người lạ. Thấy vậy, người đàn bà kia quay sang hỏi mình:

- Xe 09 đấy về qua Giao thông vận tải hả em? Em có đi xe đấy ko?

Lúc bà chị ấy hỏi mình cũng chỉ gật đầu "em có".

Sau đó bà ấy bảo

- Thế khi nào đến em bảo chị nhé, chị chưa đi quen...

Ko biết có phải tính mình hay đa nghi ko mà ngay lúc bà ấy nói câu đó mình đã thấy có vấn đề rồi, còn chưa hỏi mình có xuống điếm đó hay chí ít là bà ấy cũng còn chưa biết mình xuống điếm nào đã nhờ chỉ đường.

Khoảng 10 phút sau thì có xe 09, mình lên xe. Xe này giờ đó cũng khá thưa, còn trống đúng hàng ghế cuối cùng và 1 cái ghế bên trái phía trên dãy cuối đó. Mình đang định ngồi ghế đó thì bà chị ấy lao đến ngồi trước, đành xuống ghế sau ngồi vậy. Lúc đó mình cũng ngu, ngồi ghế trong phía bên phải cách xa bà ý thì ko ngồi, chơi luôn ghế giữa dãy cuối. Cái người đàn ông đi cùng bà ý cũng trèo lên ngồi bên cạnh mình.

Anh phụ xe xuống thu vé, mình mở ví ra trả tiền, (chắc lúc này người đàn ông kia nhìn thấy trong ví mình có tiền, khoảng 4 triệu...) Từ đoạn này xin phép gọi là nó.

Xe chạy được khoảng 300m thì nó móc điện thoại gọi cho ai đó, nói rõ to, cố tình cho cả xe nghe thấy hay sao í:

- Alo mày à, ừ. tao đang ở trên xe với vợ tao, ừ ừ. mày ra cầu giấy đón tao với nó nhé. Tao vừa đợi nó ở Việt Đức ra...

Lúc này mình chỉ nghĩ là 2 người đó là vợ chồng thôi, cũng ko quan tâm nên chẳng để ý nữa.

Đang ngồi, xe thì rõ thưa, mà bác lái xe cũng đi rất chi là cẩn thận nữa, cái thằng khốn nạn này nó cứ vờ như tựa tựa vào vai mình, quá đáng quá mình quay sang bảo:

- Anh có thể ngồi thẳng đc ko? Nếu ko thì đừng tựa vào tay em, tay em đau.

Nó phô cái mặt te tởn ra đáp mình

- Anh mệt quá, cho anh xin lỗi nhé (mệt mệt cái cc ấy - bấy giờ mới nghĩ như thế thôi, thật ra lúc ấy là run lấm rồi).

May quá điếm dừng đầu tiên có 2 đứa trẻ con lên xe, mình lấy cơ nhường ghế (thật ra là nhìn thấy trẻ con ng già là nhường ghế rồi), mình kéo 1 đứa bảo

- bé ơi lại đây ngồi này.

Bố nó phía sau bảo:

- Thôi cô cứ cho cháu ngồi cùng cũng được.

(được được cái gì chứ, tính mình đã ko thích người lạ từ trước rồi, bất kể trẻ con người già, nam nữ gì mình đều ko thích hết).

Thấy vậy thằng kia cũng đứng dậy bảo nốt đứa bé kia

- Lại đây ngồi đi con.

Xe thưa nhưng lúc nó đứng cứ đứng sát vào người mình vậy, mình thấy rất chi là có vấn đề rồi. Nhưng mà ko biết là nó định móc túi hay là giờ cái trò gì nữa. Nghĩ vậy, người mình cứ run lên nhưng cũng ko dám xuống vì sợ nó xuống theo (mà nó lại có tới 2 người (frown emoticon)).

Đến điếm thứ 2 trên đường Điện Biên Phủ, nó bắt đầu hỏi mình đủ thứ trên đời (mà tính lý, hỏi câu nào mình cũng chẳng thèm trả lời). Nó thấy ức chế hay là cố tình gào cái mồm lên cho cả xe nghe:

- Đ\*\* mẹ con này, tao hỏi mày ko trả lời à, đm mày đi theo trai còn tỏ vẻ à " (vừa nói nó vừa bóp chặt cổ tay mình).

Lúc đấy mình hốt hoảng ko thể ngờ được nó lại trắng trợn như thế, mình chỉ phản xạ đầu tiên là vùng tay ra và bảo "đau, bỏ ra" (nói mình cũng ngu thật đấy, nói câu ấy chẳng khác gì gây sự tò mò của người khác và cũng mập mờ nói mình là vợ nó).

Nói xong cũng biết mình ngu, mình chỉ kịp đáp lại

- Bỏ ra, tôi ko quen anh. Đừng có nói linh tinh.

Anh phụ xe thấy thế đi xuống, mọi người xung quanh xôn xao, người nào cũng nhìn chăm chăm mình như thể mình bị lên án vậy. Mình sợ tới mức giờ mà nói thêm câu nào nữa chắc mình xỉu luôn trên xe. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn nói là hơn, mình bảo với anh phụ xe:

- Anh ơi cứu em với, em ko quen người này, thật đấy. người này đi theo em.

Thằng chó đó lại càng gào mồm lên

- đm chuyện nhà tao, đưa nào xen vào tao đập bỏ mẹ.

Xong rồi con mụ đàn bà đi cùng nó nói chen vào:

- Thôi, đi xuống, chuyện nhà mình thì về giải quyết, ko ở trên xe cãi nhau. Đi với trai bỏ con ở nhà đấy mọi người ạ!

Thôi xong đời, mình bị con điên này vào hùa bắt nạt.

Lúc này càng phải bình tĩnh, nghĩ thế mình quay ra hỏi:

- Anh bảo tôi là vợ anh thế tôi tên gì, bao nhiêu tuổi, quê ở đâu, bố mẹ tôi tên gì?

Vừa ngưng thì nó lại gào lên

- A, đm con này, hôm nay về nhà thì mày chết với tao, đm láo lảm rồi đấy! Ở nhà thì chửi bố mẹ tao, bỏ con đi theo trai, tao nói chuyện tử tế với mày từ trong viện thì mày ko nghe.

Mình chỉ biết nhìn xung quanh để có ai đó đứng ra nói giúp mình nhưng chẳng 1 ai dám lên tiếng cả, duy nhất có 1 đứa bé khoảng 5, 6 tuổi thì thầm với mẹ nó "*mẹ ơi chú ấy là người xấu phải ko?*". Mình nhìn ra chỉ thấy mẹ nó bịt miệng nó lại, lúc đó mình nghĩ tại sao 1 đứa trẻ con có thể nhìn ra, có thể thắc mắc mà trên xe đến 20 con người ko 1 ai thắc mắc điều đó? Cả phụ xe và lái xe cũng ko lên tiếng? Đã vậy lái xe còn quay lại quát

- Chuyện riêng thì xuống xe giải quyết, ko gây ồn ào trên xe.

Mình chỉ kịp bảo

- Bác ơi cháu ko quen thật mà. cứu cháu.

Thằng chó đó còn đập 1 cái rổ đau vào tay mình (mà tay trái thì chưa bình thường lại, chỉ va chạm nhẹ cũng đủ đau).

Lúc này **bất lực và thấy mọi người thật là vô tâm**. Nhưng mình ko thể chịu theo nó như vậy được, mình nghĩ chắc mình chỉ còn cách là tự thân cứu lấy mình. Nhìn xuống đường, may quá ra đường Lê Hồng Phong, gần cuối đường Lê Hồng Phong mình thấy có mấy anh Cảnh Sát Giao Thông đứng cách điểm xe bus khoảng 20, 30m. Mình chạy ra cửa xe, xuống điềm này. 2 người đó đi theo mình. Thằng đó thì ko ngừng làm nhảm

- Hôm nay về mày chết với tao con đ\*\* này.

còn bà kia thì luôn mồm:

- Thôi thằng này, chị đã bảo ko nói nữa, về nhà giải quyết .

Đứng cửa xe bus thằng chó ấy cứ nắm chặt cổ tay mình, mình nghĩ là nó cứ nắm thì mình chạy ra chỗ mấy anh CS làm sao đc. Làm sao bây giờ, mắt bắt đầu đỏ lên, thật sự là chỉ muốn khóc ngay lúc đó.

Vừa mở cửa xe may quá nó móc đt ra gọi cho bạn nó (mà chắc là đồng bọn chứ bạn gì, chỉ nghe thấy nó nói mày ra cột cờ đón tao nhanh) mình nhân cơ hội nó ko để ý vùng tay ra chạy một mạch đến chỗ anh CS gần nhất vúi lấy tay anh ấy

- Anh ơi cứu...cứu em.

Chỉ kịp nói thế, 2 người kia đã chạy lại.

Thằng chó đó lại giở cái giọng điệu ra

- Con đ\*\* này, mày về nhà ngay. về nhà mày chết với tao.

Anh CS tròn mắt chưa hiểu chuyện gì, lúc này thêm 1 anh áo vàng nữa đi ra, thấy ồn ào mấy bác công an phường cũng đi lại. 1 bác hỏi "có chuyện gì", mình đang định nói nó quát

- Chuyện nhà cháu, con đ\*\* này nó đi theo trai, giờ cháu tìm nó về nó còn chửi.

Lúc này mình mới khóc nức nở, vẫn bám chặt lấy tay anh CS

- Cháu ko quen, anh ơi em ko quen họ, thật đấy. 2 người này cứ đi theo em, theo lên cả xe bus rồi còn bảo là người quen.

Thằng chó đó lao đến định tát mình

- "Con đ\* này giờ mày lại bảo mày ko quen à. đmm hôm nay về tao giết chết mày.

Mình ko nói đc gì luôn, chỉ bám chặt tay anh CS rồi khóc nức nở. Bác công an phường bảo:

- Đi về phường giải quyết, mang chứng minh thư của 2 người nộp ra đây.

Mình ko có 1 giấy tờ gì liên quan ở trong người cả, nhưng đi về phường vẫn hơn. Nó sẽ chẳng làm gì đc mình. Mình ngẩng mặt lên bảo:

- Vâng ạ, cháu gọi người nhà mang giấy tờ tùy thân ra.

Thằng đó lại được đà

- Đấy, con chó này, để tao gọi bố mày ra luôn, xem mày còn chối được nữa ko.

Vừa nói nó vừa định lao vào đánh mình thì con mụ đàn bà kia lôi nó lại

- Thôi đi về nhà thẳng, tối về gọi bố mẹ nó sang nói chuyện.

Nói xong 2 đứa nó quay đầu ra nhảy lên xe của thằng bạn nó đi mất. Mình đứng đó vẫn còn hoảng chưa hoàn hồn. mấy anh CS hỏi gì chỉ ậm ừ như vừa thoát chết...

Anh CS bắt taxi hộ mình, ngồi trên xe người ko ngừng run lên, nước mắt trào ra.

Lần đầu tiên trong đời gặp phải chuyện như vậy, cũng là **lần đầu tiên trong đời mình suy nghĩ sao con người lại vô tâm đến thế**. Từ lái xe, phụ xe, rồi hơn chục con người ngồi trên xe nữa, ko 1 ai mảy may hỏi. Hay là mình gặp báo ứng vì từ trước giờ ko thích tiếp xúc với người lạ nên người ta cũng thờ ơ với mình như vậy?

Bây giờ ngồi gõ máy tính mà tay vẫn run, nước mắt vẫn ko ngừng chảy ra. Nghĩ lại thật là quá khủng khiếp. Nhưng cũng bình tĩnh hơn 1 chút.

Mọi người ra ngoài nên:

1. Ko nên tiếp xúc nhiều với người lạ, nhìn thấy kẻ đáng nghi thì nên tránh xa
2. Khi được người lạ làm quen, hỏi những câu hỏi liên quan đến thông tin cá nhân như tên là gì, ở đâu, học gì, làm gì tốt hơn là ko nên trả lời
3. Nếu gặp phải trường hợp tương tự của mình thì nên bình tĩnh 1 chút, ko nên trả lời vội, kẻ gian luôn có sơ hở để mình nắm được. Điều quan trọng là trong lúc đó phải thật bình tĩnh quan sát xung quanh xem có điều kiện gì có lợi cho mình ko.
4. Trong người luôn mang theo cmt, giấy tờ tùy thân khi cần thì xuất trình (tuyệt đối ko để cho người lạ lấy được những thứ đó)

Mình thật sự là rất hoảng loạn sau vụ này, mọi người đi xe bus cũng hết sức chú ý.

Mà mình viết như thế này rất mong bạn nào làm bên xe bus, **khi các bạn thấy người van nài cứu giúp thì cũng đừng dừng dừng như thế chứ, những kẻ xấu xa đó sẽ ko dám giết người trên xe bus đâu**, mục đích của nó chỉ là khống chế nạn nhân của nó mà thôi. **Lúc như thế các bạn có thể bình tĩnh mà xử lý hoặc là đuổi những kẻ đó xuống xe đc chứ?**

**Mình thật sự bị mất niềm tin vào con người sau chuyện này.** Và mình dám chắc là hôm nay nếu mình ko giữ lại 1 chút tỉnh táo, 1 chút bình tĩnh thì có khi mình chẳng bao giờ nhìn thấy mặt trời nữa. Ranh giới giữa sự sống và cái chết mong manh quá! Đúng là số do Trời tạo nên nhưng phận lại do ta nắm giữ!